

Rotumme syntylegenda

Rotumme historia on salamyhkäisyyden huntuun verhottu. Miltei ainoita tiedonlähteitä pyhän birman alkuhistoriasta ovat majuri Russell Gordonin kertomukset, joita hän kirjoitteli 1880-luvulla ollessaan upseeri Englannin armeijassa sen miehittäessä Burmaa (nykyistä Myanmaria).

Hänen kertomansa mukaan Intian bramiinit olivat aikoinaan Khmerin kansan ja varsinkin heidän munkkiensa katkeria vihollisia. Lopulta katkeruus huipentui, ja munkkeja alettiin vainota toden teolla, jolloin he pakenivat Pohjois-Burman vuoristoon.

Munkit perustivat huimaavien huippujen ja labyrinttimaisten kallionkielekkeiden keskelle suojaan paikkaan maanalaisen Lao-Tsun -temppelin (Jumalten Kodin), jota kuvailtiin yhdeksi Idän mahtavimmista ihmeistä. Armoton ja karu vuoristo tarjosi läpipääsemättömien seinien suojavallin, jonka takana munkit saivat rauhassa harjoittaa salaisia riittejään.

Gordon joutui asemansa vuoksi suojelemaan munkkeja bramiinien hyökkäyksiltä, jolloin munkit pelastuivat lähes varmalta verilöylyltä ja ryöstelyltä. Harvinaisena vastapalveluksena munkit kutsuivat hänet salaiseen Lao-Tsunin temppeliinsä. Heidän Lama-munkkinsa otti Gordonin vastaan ja lahjoitti hänelle taulun, jossa oli Pyhä kissa oudon jumalhahmon jaloissa. Jumalhahmon silmät oli tehty kahdesta pitkästä syvänsinisestä safiirikivistä. Munkki näytti Gordonille myös noin satapäisen temppelikissojen lauman, ja kertoi niiden syntyperästä tällaisen legendan:

”Pahantahtoisen kuunkierron aikaan barbaarimaiset viholliset alkoivat nousta Sun-vuorille, päämääränään mahtava maanlainen Lao-Tsunin temppeli, jossa ylipappi Mun-Ha ja hänen alaisensa munkit asuivat. Mun-Ha oli papeista arvostetuin; hänelle itse kultan jumala Song-Hio oli letittänyt kultaisen parran. Tämä arvostettu pappi palvoi Tsun-Kyan-Ksea, jumalatarta, jolla oli safiirinsiniset silmät ja jonka alati tutkivaa tuijotusta kukaan ei pystynyt välttämään. Jumalatar pystyi määräämään munkkien sielujen kiertokulun ensin pyhään eläimeen, ja eläimen kuoltua kultaan Song-Hion paratiisiin.

Mun-Halla oli oraakkeli, jonka kautta jumalat sanelivat hänen päätöksensä. Oraakkeli oli hänen kissansa Sinh, jota myös muut munkit kunnioittivat. Sinh palvoi jumalatarta ylipapin kanssa ja istui isäntänsä lähistöllä omalla istuimellaan. Sinh oli 99 muun temppeliä vartioivan kissan lailla vitivalkoinen ja sen silmät olivat keltaiset kuin kulta, joka heijastui Mun-Han metallinhoitoisesta parrasta sekä safiirisilmäisen jumalattaren meripihkanvärisestä vartalosta.

Tämän järven itäpuolisessa vuoristossa Lao-Tsunin kuvailtiin olevan



Kuva: Google Earth

Eräänä yönä kuun noustessa viholliset lähestyivät uhkaavasti pyhää temppeliä. Silloin Mun-Ha, jota vuodet ja tuska olivat kalvaneet jo pitkään, heitti henkensä. Hän kuoli jumalattarensa läsnäollessa, vierellään oraakkelinsa, tuo jumalainen kissa. Munkit surivat heiltä julmasti pois otettua johtajaansa, kun yhtäkkiä muodonmuutoksen ihme tapahtui: Sinh ponnahti pyhälle valtaistuimelle elottoman isäntänsä pään päälle ja käänsi katseensa jumalattareen. Silloin Sinhin turkki selkärankaa myötäillen värittyi kullansävyiseksi. Sen silmät, keltaiset kuin isäntänsä parta, muuttuivat jumalattaren silmien värisiksi, safiirinsinisiksi kuin mittaamattomat merten syvyydet. Sen jalat tummenivat ruskeiksi kuin maa, paitsi ne osat, jotka koskettivat kunnianarvoisen isännän pyhää kalloa. Vain tassut jäivät puhtaan valkoisiksi kynsiä ja varpaankärkiä myöten, kuin puhdistettuina arvokkaan ja kunnioitetun ruumiin kosketuksesta.

Sinh kääntyi eteläpuolen ovea kohti, ja käskevän katseensa avulla osoitti hallitsevansa vastustamatonta jumalaista voimaa, jota munkit tottelivat. He sulkiivat Pyhän temppelin suuret pronssiset ovet, ohjaten esiaikaiset vihollisensa temppelin ohi tekemiinsä maanalaisiin tunneleihin. Sinh kieltäytyi kaikesta tarjotusta ravinnosta, eikä suostunut lähtemään valtaistuimeltaan. Se seisoj ja jatkoi tiukkaa tuijotustaan jumalattaren sinisiin silmiin.

7 päivää Mun-Han kuoleman jälkeen yhä seisaallaan jumalatarta tuijottanut Sinh alkoi heiketä. Se irrotti viimein katseensa jumalattaresta, kääntyi hitaasti katsomaan vielä viimeisen kerran eteläpuolen ovea kohti, ja silmänsäkään räpäyttämättä kuoli. Niin siirtyi eteenpäin maallisen vaelluksensa päättänyt Mun-Han sielu.

7 päivää Sinhin kuoleman jälkeen munkit kerääntyivät temppelin eteen valitakseen Mun-Halle seuraajan. Yhtäkkiä paikalle ilmestyi hitaasti 99 temppelin muun kissan kulkue. Niilläkin oli nyt valkoiset tassut, ja niiden ennen niin lumivalkea turkkinsa heijasteli kullan sävyjä. Niiden topaasin väriset silmät olivat nyt safiirinsiniset.

Munkit vaipuivat ihmeen edessä hurskaan pelon valtaan ja odottivat. Liekö ymmärtäneet, että heidän johtajiensa sielut olivat yhä olemassa näiden kauniiden pyhien eläinten muodossa. Juhlallisen rauhallisesti 99 temppelikissaa kerääntyivät nuorimman papeista, Legoan, ympärille ja näin paljastivat ylempien tahojen heidän kauttaan osoittaman valinnan Mun-Han seuraajaksi.”

Elämään jäi siis legenda, että Pyhä temppelikissa vie kuollessaan isäntänsä sielun kullan jumalan Song-Hion mystiseen paratiisiin. Tämän vuoksi birmaa taianomaisine silmineen ja puhtaanvalkoisine tassuineen arvostettiin ja kunnioitettiin, eikä niitä voinut saada itselleen muuten kuin lahjana. Pyhän kissan tahattomastakin surmaamisesta puolestaan povattiin karmeaa rangaistusta ja kidutusta, joka kestäisi niin kauan, kunnes kissan kuoleman myötä järkyttynyt sielu leppyisi ja pääsisi lepoon.

Vaikka legenda onkin vain legenda, birman kaltaisia kissoja on kuvattu Burman historiallisissa tarustoissa, ja tarina on edelleen eläväisesti Myanmarin kansan muistissa. Ensimmäisenä todisteena pyhän birman olemassaolosta voidaan kuitenkin pitää vasta rodun saapumista Eurooppaan, sillä sitä edeltäneestä ajasta ei ole jäljellä muuta kuin Russell Gordonin omat muistelmat.

Lähde: Russell Gordonin tarina “Cat in the Mysteries of Religion and Magic” -kirjassa

